सर्गः ३ अथेप्सितं भर्त्तुरुपस्थितोदयं सखीजनोद्वीक्षण कौमुदीमुखं । निदानमिक्ष्वाकुकुलस्य सन्ततेः सुदक्षिणा दोहदलक्षणं दधौ ॥ १ ॥ शरीरसादा दसमग्रभूषणा मुखेन सालक्ष्यत लोध्रपाण्डुना। तनुप्रकाशेन विचेयतारका प्रभातकल्पा शशिनेव शर्वरी ॥ २॥ तदाननं मृत्सुरभि क्षितीश्वरोरहस्युपाघ्राय न तृप्तिमाययौ । करीव सिक्तं पृषतैः पयोमुचां शुचिव्यपाये वनराजिपल्वलं ॥ ३ ॥

अथेति। अनन्तरं सुदक्षिणा दोहदलक्षणं गर्भचिह्नं दधौ किं° गर्भं भर्त्तुः दिलीपस्य ईप्सितं पु° किं° उपस्थित उदयो यस्य सतं पु° किं° सखीजनानां विलोकनेन चन्द्रिका मुखमिव पु° किं° इक्ष्वाकु वंशस्य सन्ततेः आदिकारणं ॥ १॥ शरीरेति। सा सुदक्षिणा चन्द्रेणेव मुखेन प्रभातकालीना रात्रिरिवार्था द्गर्भवती अलक्ष्यत किं° सुदक्षिणा असमग्राणि भूषणानियस्याः सा कस्मात् शरीरस्य खेदात् किं° मुखेन लोध्रवत्पाण्डुना किं° रात्रिः विचेया अल्पास्तारका यस्यां सा किं° चन्द्रेण अल्पः प्रकाशो यस्य सतेन ॥ २ ॥ तदेति। दिलीपः तस्याः सुदक्षिणायाः मुखं रहसि एकान्ते आघ्राय तृप्तिं न लेभे किं° मुखं मृत्सुरभि मृत्तिकया सुगन्धि यथा ग्रीष्मकालावसाने हस्ती वनपङ्कैः अल्पं सरोवरं आघ्राय तृप्तिं न लभते किं° सरोवरं मेघानां विन्दुभि पृषतैः सिक्तं तदाननं सेवितमृत्तिकालवं नृपः समाघ्रायेति पाठे सेवितो मृत्तिकाया अंशोयेन तादृशं मुखमित्यर्थः ॥ ३ ॥